

LÁ THƯ MỤC VỤ

Đầu năm 2000, tôi được bài sai về giáo xứ Corrigin – Kulin, cách Perth khoảng 300 cây số, nhưng họ lẻ xa nhất là Hyden cách Corrigin 110 cây số, do đó mỗi cuối tuần tôi phải lái xe khoảng 500 cây số chung quanh giáo xứ để dâng 3 lễ: chiều thứ bảy, sáng Chúa Nhật, và chiều Chúa Nhật. Lúc đó đường chỉ có một làn xe nên khi có xe ngược chiều thì mỗi xe chỉ chạy một bên bánh trên đường còn bên kia bánh xe phải chạy trên vệ đường. Hai bên đường, các bụi cây mọc kín mít, nên buổi sáng sớm hay xế chiều các chú Kangaroo thường từ trong bụi nhảy ra tụ họp hai bên đường, thỉnh thoảng có chú từ trong bụi phóng ra bất ngờ, xe dừng phải có thể bị lật hay bị hư hại không chạy tiếp được nữa. Vì lý do đó, bài học đầu tiên giáo dân ở đây chỉ cho tôi là lúc nào cũng phải có đèn pin, nước, và chặn mền ở trong xe dự phòng khi đụng phải Kangaroo vào ban đêm xe không chạy được nữa phải nằm đường. Lúc đó nhờ những thứ mang dự phòng mà có thể qua đêm nằm chờ sáng hy vọng có xe đi ngang qua ghé giúp. Ban đêm ở vùng quê rất hiếm khi có xe chạy trên đường, vì người ta ở farm của họ ở sâu bên trong ruộng chẳng ra ngoài làm gì vào ban đêm. Lúc đó hệ thống Mobile chưa phổ biến và còn rất mắc nên chưa mấy ai dám xài, nên nếu gặp tai nạn thì phải nằm đó chờ thôi không thể gọi ai tới giúp được.

Ba năm ở Corrigin, tôi chỉ bị tai nạn đụng Kangaroo một lần, mà lại đụng vào gần trưa trên đường từ Dudinin, sau khi dâng lễ sáng ở đó, chạy về dâng lễ trưa ở Kulin cách đó khoảng 70 cây số. Còn khoảng 5 cây số nữa đến Kulin thì bất ngờ một chú Kangaroo đồ rất lớn phóng ra đường ngang mũi xe. Tôi vừa nhìn thấy nó trước kính xe thì xe dừng một cái “rầm” vào nó, tôi không biết rõ nó tiếp tục phóng đi hay bị xe hất tung đi. Rất may tôi không đạp thắng và phản ứng tự nhiên là tôi hoảng hồn nhả chân ga ra. Nếu đạp thắng với tốc độ 110 cây số một giờ thì chắc chắn xe sẽ bị lật. Tuy hoảng hồn nhưng tôi lấy lại bình tĩnh và quyết định chạy tiếp vì chỉ còn mấy cây số nữa nếu đứng lại lỡ xe tắt máy thì không biết xoay sở ra sao. May tôi cũng tới nhà thờ bình an. Lúc xuống xe nhìn thì mới thấy nắp xe bị dùm vào, và nước đang chảy long tong từ bình radiator xuống đất. Một may mắn khác là chủ tiệm bán vỏ xe là giáo dân trong xứ, nên sau lễ ông đã đưa xe của tôi lên xe truck của ông, mang về Corrigin thay radiator, cẳng trước, kéo thẳng mui xe lại để tôi có thể chạy đi dâng lễ vào cuối tuần tới.

Bài Phúc Âm của Chúa Nhật tuần này cũng dạy chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống bất ngờ. Nhưng không phải chuẩn bị chặn mền, nước uống, đèn pin cho tai nạn bất ngờ trên đường quê Xứ Kangaroo, mà là chuẩn bị dầu, đèn ra đón chàng rể là Chúa Kitô bất ngờ xuất hiện để đưa chúng ta về dự Tiệc Cưới Nước Trời.

Trong dụ ngôn mười cô trinh nữ cầm đèn đi đón chàng rể, sự khác biệt duy nhất giữa năm cô khờ dại và năm cô khôn ngoan là *“Năm cô khờ dại mang đèn mà KHÔNG mang dầu theo; còn những khôn ngoan đã mang đèn lại đem theo DẦU ĐẦY BÌNH”*. Như trường hợp tai nạn của tôi, nếu ở xa town hoặc xảy ra vào ban đêm, thì nếu tôi không mang theo “survival kit” thì sẽ gặp big trouble, vì không biết bao giờ mới có người chạy qua đường đó để biết mà ghé giúp mình. Không nước, không đèn, không chặn mền, thì sẽ khốn đốn ngay. Đã rất nhiều du khách bị chết trên những con đường quê hẻo lánh vì thiếu nước uống sau khi bị lạc hay gặp tai nạn. Mình không chuẩn bị cho mình trước những bất ngờ, thì không ai có thể chuẩn bị dùm cho mình được.

Chính vì thế mà khi năm cô khờ dại xin dầu của năm cô khôn ngoan, các cô này không cho vì các cô không thể san sẻ cho người khác dầu của mình được, vì việc lành và công phúc là thứ chính chúng ta phải tạo lấy chứ không thể vay mượn được. Đến giờ Chúa đến gọi chúng ta về, chúng ta có những thứ gì thì chúng ta mang theo những thứ ấy thôi, chứ chẳng thể vay mượn, ‘giật nóng’, hay xin xỏ ai để cầm theo được.

Nhạc sĩ Phạm Duy, tuy không phải là Kitô hữu nhưng ông có một bài hát diễn tả thao thức rất gần gũi với giáo lý Kitô giáo như sau: *Rồi mai đây tôi sẽ chết, Trên đường về nơi cõi hết, Tôi sẽ đem theo với tôi những gì đây? Rồi mai đây tôi sẽ chết Trong lòng còn bao luyến tiếc, Tôi sẽ đem theo với tôi những gì đây?* Chúc quyền, danh vọng chúng ta phải bỏ lại. Nhà cửa, của cải, bạc tiền cũng chẳng mang theo được. Chúng ta chỉ có thể mang theo ‘dầu đầy bình’ là những việc lành, những công phúc mà chúng ta đã làm mỗi ngày trong đời mình. Những việc lành, những công phúc ấy, chẳng những chúng ta mang theo mình vào cõi trường sinh, mà còn có thể để lại cho con cháu nữa vì “Cha mẹ hiền lành để đức cho con”.

Tóm lại, dụ ngôn mười trinh nữ đi đón chàng rể, được đặt trong Tháng Mười Một này, là để nhắc nhở chúng ta về chuyện ‘rồi mai đây tôi sẽ chết’. Ước gì chúng ta sẵn sàng đi gặp chàng rể với “Dầu đầy bình”, để chúng ta được cùng với đoàn rước dâu vào dự “Tiệc Cưới Nước Trời”.